

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs László (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a Berta és Kovács Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kovács Dénes ügyvéd) által képviselt (alperes neve, címe) alperes ellen személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében - mely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Vincze Annamária jogtanácsos által képviselt (beavatkozó neve, címe) beavatkozott -, a Pest Megyei Bíróság 2009. december 16. napján kelt 21.P.24.094/2009/5. számú ítélete ellen az alperes részéről 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az alperest a további jogsértéstől eltiltja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint + ÁFA elsőfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 110.000 (száztízezer) forint kereseti illetéket. Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 10.000 (tízezer) forint kereseti illetéket.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 60.000 (hatvanezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Ítéltábla hatályon kívül helyező 2.Pf.20.679/2009/3. számú végzése folytán megismételt eljárásban a felperes módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint magánszemély a ...-i sajtótájékoztatón közölt azon nyilatkozatával, hogy a felperes a légi közlekedést veszélyeztető hanyag üzemeltető cég, amely ukrán vagy idegen alkatrészt szerel be a

helikopterekbe, továbbá ...-én az ... című műsorában folytatott stúdióbeszélgetésben ugyanezen állításokkal, valamint az ... -i számában közölt interjúban azon közléssel, hogy a felperes állami vagyont szakít ki, monopolhelyzetet birtokol és a gépeken szakszerűtlen javítások történtek, és bizonyos idegen eredetű, nem a helikopterekbe való, típusidegen, nem dokumentált alkatrészeket szereltek fel, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Kérte az alperes elégtétel adására kötelezését - nyilatkozattal saját költségén tartandó sajtótájékoztatót -, valamint eltiltását a további jogsértéstől és 2.000.000 forint nem vagyoni kárigényt is előterjesztett.

Igényét arra alapította, hogy az alperes azon kijelentései, miszerint jogellenesen, a légügyi szabályok megszegésével működteti a gépeket, önkényesen szerelik össze a motorokat és nem veszik figyelembe a légi közlekedés szabályait olyan valótlan, sértő állítások, amelyek alkalmasak a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogsértés megállapítására.

Álláspontja szerint a nyilatkozat megtételekor az alperes túllépett a közfeladatán és jogkörén is, ezért személyesen felelős, mert nem volt hivatali kötelezettsége a felmondás tekintetében a sajtónak nyilatkozatot adni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Arra hivatkozott, hogy valós adatokat közölt, illetve véleményt nyilvánított, amellyel nem sértette a felperes jóhírnévét. Értékitélete nem volt túlzó és súlyosan kirívó, a tényállítások valódiságát a csatolt iratokkal, illetve a tanúk vallomásával igazolja. Hivatkozott arra is, hogy nyilatkozatait az ... törvényes képviselőjeként tette meg, így önállóan nem felel.

Az alperes pernyertessége érdekében a perbe az ... beavatkozott és arra alapítottnan kérte a kereset elutasítását, hogy a sajtótájékoztatót, illetve az interjúk során az alperes valós tényeket közölt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a ...-én tartott sajtótájékoztatót adott nyilatkozatának azon kitételével, miszerint a felperes veszélyeztette a légi mentést, valamint hanyag üzemeltetést végzett, megsértette a felperes jóhírnévét.

Kötelezte az alperest, hogy az ítélet rendelkező részét 15 napon belül sajtótájékoztatót tegye közzé.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 80.000 forint részperköltséget.

A le nem rótt illetékről úgy rendelkezett, hogy abból a felperes és az alperes is 60.000-60.000 forintot köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet indokolásában ismertetette a perre irányadó jogszabályi rendelkezéseket, a Ptk. 75. § (2) bekezdését, a 76. §-át, a 78. § (1) és (2) bekezdését, valamint a 84. § (1) bekezdését.

A sajtótájékoztatón elhangzottakat az eljárás során megkísérelte rekonstruálni, mivel annak csak egy része állt rendelkezésre, az egész anyag beszerzésére irányuló felperesi kísérlet nem vezetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a sajtótájékoztató célja az volt, hogy az alperes a nyilvánosságot tájékoztassa az eseményekről, az üzemeltetési szerződés felmondásának okairól, a feljelentésről és annak kiegészítéséről. A felmondás 7. pontjában megjelölt szakszerűtlen hanyag üzemeltetés volt az, amiről az alperes nyilatkozott, ami a büntetőfeljelentés részét is képezte, és ami állította a magyarországi légi mentés szándékos veszélyeztetését. Ez olyan körülmény volt, amiről az ... is tájékoztatta a nagy nyilvánosságot. A sajtótájékoztató anyagát átvették más sajtószervek is. Az elsőfokú bíróság vizsgálva a becsatolt cikkeket, az online anyagokat azt rögzítette, hogy az alperes a felperes által sérelmesnek tartott kijelentéseket megtette.

Megállapította, hogy valótlán és sértő az az állítása, miszerint a felperes a légi mentést veszélyeztette. E körben az Alkotmánybíróság 36/1994.(VI. 24.) számú határozatára és annak indoklására hivatkozással kifejtette, hogy az alperes a teljes felperesi tevékenységet minősítette veszélyeztetőnek, annak ellenére hogy a beavatkozó az üzemeltetés és karbantartás hiányosságait a nyolc gépből kettő esetében észlelte. Ebből azonban az elsőfokú bíróság szerint minden részfeladatra általános következtetést nem lehet alappal levonni. Rögzítette, hogy a C típusú javítás során olyan meghibásodást is észlelt a francia javító cég, amely típusidegen alkatrészek beszerelésével keletkezett és a hibáknak az elhárítása a tervezett költségeket lényegesen meghaladta. Ezen kívül más olyan tény nem állt rendelkezésre, amelyből azt a következtetést lehetett volna levonni, hogy a felperes a teljes üzemeltetési, karbantartási, üzemszervezési és egyéb logisztikai feladatait úgy látta el, hogy a magyarországi légi mentést veszélyeztette. Önmagában a típusidegen megoldások alkalmazása, az alkatrészek felhasználása nem jelentheti, eredményezheti a felperes teljes tevékenységének veszélyeztető minősítését.

Az elsőfokú bíróság az alperesi feljelentést bizonyítékként nem fogadta el, mert abban az alperes és a beavatkozó saját jogi álláspontját írta le.

Az elsőfokú bíróság a felperes hanyag üzemeltetés végzésére tett alperesi kijelentést valós tény hamis színben való feltüntetéseként értékelte. A hanyag üzemeltetés azt jelenti, hogy folyamatosan következik be a szabályszegés, ami elsősorban a műszaki, légügyi előírások megszegésében valósulhat meg. A perben nem állt rendelkezésre adat arra, hogy a felperes üzemeltetésében levő gépek mindegyike általánosan rossz műszaki állapotban lett volna. A két gép esetén a nagyjavítás során hiányosságok és problémák valóban megállapításra kerültek, de ebből nem következik az, hogy a felperes tevékenysége során általánosan és teljes körűen hanyag üzemeltetést valósít meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes azon hivatkozása, hogy önálló felelőssége nem állapítható meg, mert a jogi személy „keretében”, tevékenységi körében eljárva tette meg nyilatkozatait, azért nem helytálló, mert a feladatkör ellátásával nem járhat együtt a jogsérelem okozása. S mivel a személyhez fűződő jogsértés esetén az objektív szankciók a jogsértést okozó természetes személlyel

szemben alkalmazandók, ezért az elsőfokú bíróság a jogsértést a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapította.

A további jogsértéstől való eltiltásra azért nem látott lehetőséget, mert a jogsértéstől az ítélelhozatalig eltelt időben további média hírverés e körben nem volt.

Az elégtételadás körében osztotta a felperes álláspontját, hogy a legmegfelelőbb elégtételnek a sajtótájékoztatón való újabb nyilatkozat adása mutatkozik. A bocsánatkérés helyett célravezetőnek tartotta az ítélet rendelkező részének ismertetését, mert az olyan objektív megfogalmazású, mely további magyarázatra nem szorul és kellőképpen kompenzálja a felperest ért erkölcsi hátrányt.

Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy az ... című műsor stúdióbeszélgetésében a felperes által sérelmezett kijelentés nem hangzott el, az alperes csak különböző információkra utalt. Az ... -i számában megjelent riportban foglaltak alátámasztására pedig az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg a ... vezetőjét, aki megerősítette az alperesi közléseket, azt, hogy a franciaországi javító cég miről értesítette a magyar partnert. A hangsúly a javítás nagyobb költségére és annak okaira helyeződött. Ez olyan valós tény volt, amely nem sértette a felperes jóhírnevét.

Az elsőfokú bíróság arra is rámutatott, hogy az ... riportjában az alperes arról beszélt, hogy a légimentő szervezet gazdasági és orvosszakmai vezetői ellenzik a kiválást és szinte az összes pilóta, az összes szerelő a távozását helyezte kilátásba. Ilyen szövegkörnyezetben a jelentős állami vagyon kiszakítása értelmezhető úgy, hogy az ... az üzemeltetést egy másik szervezetnek adta át. Az elsőfokú bíróság szerint az alperesi érdekérvényesítésekre történő utalás nem kifejezetten, kizárólag a felperesi céget jelenthette, az éles kritikai hangvétel elsősorban magánszemélyekre utalt, nem pedig a jogi személy felperesre.

Megállapította, a szerződési feltételek a felperest feljogosították az üzemeltetéssel kapcsolatos szakmai és légügyi kompetenciákra, így elfogadható és nem túlzó az az alperesi állítás, hogy a felperes monopolhelyzetet birtokolt. Ez rendes felmondás esetén a 90 napos határidő letelte után megszűnik.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi okfejtése véleménynyilvánításnak minősül, annak a véleményének adott hangot, hogy naivitás volt abban reménykedni, hogy a felperes nem érvényesíti az addig szinte minden évben megvalósított áremelkedést.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a mérleg szerinti eredmény nem azonosítható a profittal, azonban kiinduló adatnak minősül. Így az értékesítés nettó árbevételének számszerűsége ismeretében nem eltúlzott és nem valótlan az az állítás, hogy a felperesnek több száz milliós árbevétele volt, ha az összeg pontatlan is, akkor sem minősíthető valótlanoknak.

A nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében hivatkozott a Ptk. 339-360. §§-ra és a 348. § (1) bekezdésére majd kifejtette, hogy az alperes a beavatkozó vezető tisztségviselője, helyette a munkáltatója vagy a munkáltatói jogkör gyakorlója felel. A szubjektív jogkövetkezmények alkalmazása körében a jogviszony a munkáltatóval jön létre, így a nem vagyoni kárigényt az alperessel, mint magánszeméllyel szemben - erre hivatkozással - az elsőfokú bíróság elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést, a felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés teljeskörű megváltoztatását kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hibásan, illetve hiányosan állapította meg, a tárgyalás berekesztése előtt nem biztosított lehetőséget az érdemi nyilatkozattételére. Változatlanul állította, hogy a beavatkozó munkavállalójaként tett nyilatkozatot.

Részletes indokolásában arra hivatkozott, hogy nem volt részletes kereseti kérelem, a felperes által előterjesztett okiratok - a kereseti kérelem vonatkozásában - ellentmondásosak voltak, és bizonyos kereseti kérelmek tekintetében nem volt lehetősége az érdemi ellenkérelem kifejtésére. A Pp. szabályai szerint a keresetváltoztatást követő első tárgyalásra is irányadó a Pp. 139. §-a. Az elsőfokú bíróságnak kötelessége lett volna tisztázni a kereseti kérelem pontos tartalmát és az érdemi nyilatkozata hiányában nem hozhatott volna határozatot.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított kijelentéseket nem tette meg, a felperes azt nem bizonyította, és az ítélet indokolásából az sem állapítható meg, hogy mire, milyen okiratokra, nyilatkozatokra alapította az elsőfokú bíróság a határozatát. A „veszélyeztetés és a hanyag üzemeltetés” vonatkozásában a tényállás iratellenes, e körben az elsőfokú bíróság a Pp. szabályait megszegve a bizonyítatlanságot tévesen értékelte. Kifogásolta, hogy az „...” című műsor vonatkozásában a határozat nem tartalmaz tényállási részt, így nem lehet megállapítani, hogy mi alapján állapította meg a jogsértést az elsőfokú bíróság.

Állította, hogy a beavatkozó munkavállalójaként tett nyilatkozatot, amit az elsőfokú bíróság nem vizsgált.

Sérlemelte a perköltségre vonatkozó rendelkezést is.

A felperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelmének megfelelő döntés meghozatalát. Arra hivatkozott, hogy a ...-én tartott sajtótájékoztatón az alperes azzal, hogy veszélyeztette a légi közlekedést, valamint hanyag üzemeltetést végzett, hanyag üzemeltető cég, aki ukrán vagy idegen alkatrészt szerel be a helikopterekbe, megsértette a személyiségi jogát. Ugyanezzel a kijelentéssel, mely az ... című műsorában hangzott el, szintén megsértette a személyiségi jogát, ugyanúgy, mint az ...-i cikkében azzal az állítással, hogy jelentős állami vagyont szakít ki, illetve monopolhelyzetet birtokol és a gépeken korábban szakszerűtlen javítások történtek. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől és 2.000.000 forint nem vagyoni kár megfizetésére kötelezését.

Az elsőfokú perköltség iránti igényét 200.000 forint + áfa, a másodfokú perköltségre vonatkozó kérelmét szintén 200.000 forint + áfa-ban jelölte meg.

Az alperes a csatlakozó fellebbezésben foglaltak elutasítását kérte és változatlanul fenntartotta a fellebbezésének részletes indokolásában előadottakat. Ezen túlmenően hivatkozott Pp. 121. § (1) bekezdés d) pontjára és arra, hogy a keresetben érvényesített önálló kereseti kérelmekkel kapcsolatos döntések felperesi fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek. E körben ismertette a Pp. 244. §-ához fűzött kommentárt is.

Az alperes fellebbezése és a felperes csatlakozó fellebbezése részben alapos.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetésével és az így meghozott döntésével azonban csak részben értett egyet, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta annak helyes indokaira utalással.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket és állásfoglalásokat teljes körűen ismertette, így a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőkre mutat rá.

A Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A (2) bekezdés értelmében a személyhez fűződő jogok védelmére vonatkozó szabályokat a jogi személyekre is alkalmazni kell, kivéve, ha a védelem - jellegénél fogva - csak a magánszemélyeket illeti meg.

A Ptk. 78. §-ának (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is, a (2) bekezdés szerint pedig jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyére vonatkozó, azt sértő, valótlan tény állít, hírsztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

E rendelkezések figyelembevételével a jogi személy hírnevét az olyan - személyével összefüggésbe hozható - közlés sérti, amely valamilyen valótlan tény állít nyíltan vagy burkoltan (pl. célozgatások, utalások formájában). A vélemény, bírálat pedig akkor eredményezi a jóhírnév sérelmét, ha közvetve vagy közvetlenül valótlan tényállítást is tartalmaz.

A jogsértés megvalósulhat a tények megtévesztésre alkalmas csoportosításával, egyes tényálláselemek elhallgatásával, önkényes félremagyarázást okozó fogalmazással, mondatszerkesztéssel.

A nyilatkozatok értékelésénél figyelemmel kell lenni arra is, hogy a sérelmezett kifejezések, mondatok nem ragadhatók ki a szövegösszefüggésből.

A jóhírnévhez fűződő személyiségi jogok megsértése iránt indított eljárásban a sajtóközlemény kifogásolt tényállításának valóságát a közlést állító, nyilvánosságra hozó személy köteles bizonyítani.

Az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a felperesi igény vonatkozásában önálló felelőssége fennáll-e. Az elsőfokú bíróság az alperesi felelősség kérdésében egyértelműen állást foglalt.

Azzal a megállapítással, hogy az objektív szankciók a sérelmet okozó természetes személlyel szemben alkalmazhatók ugyan a másodfokú bíróság nem értett egyet, azonban a perbeli esetben az alperes jogsértésért való felelősségének megállapítása tekintetében osztotta az elsőfokú bíróság érdemi álláspontját.

A másodfokú bíróság ebben a körben arra mutat rá, hogy önmagában az a tény, hogy a jogi személy az őt képviselő természetes személyen keresztül tud megnyilvánulni még nem jelenti azt, hogy minden esetben a természetes személy képviselő saját személyében tehető felelőssé az esetleges jogsértésekért. A perbeli esetben azonban az alperes, mint a beavatkozó törvényes képviselője ezen képviseleti jogkört meghaladóan feladatán, tevékenységi körén túlmutató olyan tartalmú nyilatkozatot tett, amely képviselői tevékenységén túlmutató önálló felelősséget megalapozó magatartás volt. Ennek következtében a jóhírnevet sértő nyilatkozatok mint objektív jogkövetkezmények alóli felelősség alól nem mentesülhetett.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogszabályi rendelkezéseknek és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően állapította meg azt, hogy a légi mentés veszélyeztetésére, a hanyag üzemeltetésre vonatkozó alperesi állítás valótlan és sérti a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. E közlés valóságtartalma tekintetében az alperest terhelte a bizonyítás kötelezettsége, amelynek azonban az eljárás során nem tett eleget. Így sem okirati és egyéb bizonyíték útján nem igazolta azt, hogy a felperes, mint a légi közlekedéssel foglalkozó gazdasági társaság az üzemeltetési, karbantartási és egyéb feladatait úgy látta el, hogy azzal veszélyeztette a légi mentést.

Az alperes a sajtótájékoztatón általános érvényű kijelentéseket tett, amit a per során alátámasztani nem tudott. Abból, hogy két gép meghibásodott és a francia javító cég típusidegen megoldásokat, alkatrészeket talált a javítás során, nem vonható le általánosságban az, hogy a felperes a tevékenysége során veszélyhelyzetet teremtett.

Helyesen mutat rá az elsőfokú bíróság arra is, hogy önmagában a feljelentésben írtak nem igazolják azt - különös tekintettel arra, hogy azt az alperes terjesztette elő -, hogy a felperes hanyag üzemeltetést végzett, ami azt jelenti, hogy tevékenysége során folyamatosan megsérti az üzemeltetés szabályait, a műszaki előírásokat.

Ez pedig a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint is különösen sértő egy légi közlekedéssel, légi mentéssel foglalkozó cég esetén. Ezért a másodfokú bíróság is arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított két közléssel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait.

Azzal is egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal, hogy a felperes által sérelmezett, az ... című hetilapban közölt interjú azon állításai, hogy a felperes jelentős állami vagyont szakít ki, illetve, hogy monopolhelyzetet birtokol, az alperes

által megfogalmazott olyan véleménynek tekintendő, amely nem lépi túl a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos kereteit. Az, hogy ezzel nem mindenki - így a felperes sem - ért egyet, még nem alapozza meg a jogsértés megállapítását.

Az alperes bírálata, az alkalmazott szóhasználat, a megfogalmazás, a levont következtetés nem volt indokolatlanul sértő, bántó, így emiatt a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jog megsértésének a megállapítására nincs jogszabályi alap.

Az objektív személyiségvédelmi eszközöket a Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-d) pontjai tartalmazzák. Ezek igénybevételére akkor van lehetőség, ha megállapítható, hogy a személyiségi jogsérelem a jogsértő magatartásra vezethető vissza. Annak azonban nincs értékelhető jelentősége, hogy az a személy, aki jogellenes magatartást tanúsított, felróhatóan, illetve jó vagy rosszhiszeműen járt-e el.

A jogkövetkezmények azzal szemben alkalmazhatók, aki a jogsértést okozta, vagy annak bekövetkeztében közrehatott.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a jogsértés megállapításán és az elégtételadó nyilatkozaton túl a további jogsértéstől való eltiltás, mint objektív jogkövetkezmény is indokolt, ezért arról a másodfokú bíróság rendelkezett.

A Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja értelmében az, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A Ptk. 339. §-án alapuló kártérítési felelősség fennállása esetén a kárért felelős személy a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés szerint köteles a kárt megtéríteni.

A Ptk. 348. § (1) bekezdése kimondja, hogy ha az alkalmazott a munkaviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a károsulttal szemben a munkáltató felelős.

A jogi személy feladat- és hatáskörében, illetve tevékenységi körében eljáró természetes személy (tag, alkalmazott, vezető tisztségviselő) magatartása a jogi személy eljárásának minősül, így az ennek során okozott kárért vagy személyiségi jogsértésért harmadik személyekkel szemben a jogi személy tartozik felelősséggel (BDT2010. 2192).

A perben nem volt vitatott, hogy az alperes a beavatkozó munkavállalójaként tett nyilatkozatot, így a felperesnek az alperessel szembeni nem vagyoni kártérítés iránti igénye a Ptk. 348. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem volt megalapozott.

Az alperes sérelmezte a perköltség megállapítását is.

A Pp. 24. § (1) bekezdése értelmében a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó, ami jelen esetben a felperes 2.000.000 forintos nem vagyoni kártérítés iránti igénye.

A Pp. 81. § (1) bekezdése alapján részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz.

Ezen törvényi rendelkezés figyelembe vétele mellett a részleges pernyertességre tekintettel változtatta meg a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését és állapította meg az elsőfokú perköltséget, valamint a peres felek által fizetendő kereseti illeték összegét is.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokaira kiterjedően a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2010. november 9.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Fülöp Györgyi s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő